

Případ v lázních

Na svůj první letní tábor jsem jela v létě 1952. To jsem se chystala do třetí třídy a chyběl mi asi měsíc do osmých narozenin. Maminka mě doprovodila až do autobusu, dostala jsem sváču a taky pusu. Strach jsem neměla, jen první den, dva jsem měla menší *truchel*. Ale že jsme měli pestrou náplň a hodně zábavy, brzy se to stýskání vytratilo. Bylo to v Hodkovicích, dnes městské části Liberce.

Ubytování si nepamatuji, ale že jsme měli sport, hry i karneval, to vím jistě. Vzpomínám na jednu drobnou příhodičku. Nějak nám ten den vedoucí nahustili program, že jen jsme se vrátili z výletu, měli jsme jít ještě na vycházku do lesa. Byla jsem asi trochu unavená a z pochodu mě začlo píchat v boku. Povídám, že se chci vrátit, že mě bolí játra. Prostě jsem to neuměla pojmenovat. A ta vedoucí se zasmála, že prý ani nevím, kde ty játra mám. To sice měla pravdu, ale ona dořekla, ať si nic nevymýšlím, že to je lenost, tak jsem musela jít dál. Jen pocit křivdy byl velký, když jsem si to tak zapamatovala.

Jeli jsme na pěkný celodenní výlet. Vyvezli nás lanovkou na Ještěd, tehdy už stál známý vysílač s rozhlednou, tehdy úžasný výkřik moderní architektury. Výhled do kraje byl ohromující a když jsme ještě cestou dolů hráli dobře připravený hon na lišku, bylo to prostě skvělé.

Poslední den před odjezdem jsme z tábora šli pěšky do Liberce. Bylo to tak na hodinku chůze a cílem byly městské lázně. To aby nás rodičům vrátili vykoupané. V lázních to bylo hrozné čekání, snad teprve ohřívali hektolitry vody, nebo co. Museli jsme čekat přes dvě hodiny ve velkém vestibulu, kde si nebylo nač sednout a byla nám tam po chvíli stále větší zima.

Hledala jsem místečko u radiátoru, který byl snad vlažný. A jak se houf dětí o ta místa andrkoval, nějaký kluk do mně prostě vrazil. Bohužel tak silně, že jsem zády vymáčkla okenní tabuli. Byl to hrozný pocit, holka a rozbila okno! Bylo asi čtyřikrát větší, než u nás doma.

„Kdo to rozbil?“ Hlas vedoucího zahřměl sálem. Děti volaly o překot: „Ryšavá, Ryšavá to rozbila!“ Nikdo se mě na nic neptal, ani jsem neměla možnost se bránit a kdo přesně v té tlačenici do mně vrazil, bylo asi těžké určit. Červená hanbou jsem slyšela: „No, to teda maminku potěšíš, takhle velké okno bude pěkně drahé! A za trest půjdeš do tábora v prvním dvojstupu.“

Bylo to velké ponížení, jako bych byla nějaký rošťák. Zase ukřivděná. A tak jsem šlapala se sklopenou hlavou a v duchu jsem se modlila: - Pánbíčku na nebíčku, jestli nějaký jsi, ukaž, že je to nespravedlnost! A pak jsem docela uvěřila, že pámbu existuje. Potkala mě šťastná náhoda. Ono se stává, že život lecos sám napraví. I když častěji se člověk s ledačím musí vyrovnávat a co sám nezvládne, pámbu za něj neudělá, i kdyby nějaký byl.

V tom roce byla zrovna před měsícem měnová reforma.. Nás to netrápilo, neměli jsme oň přijít.. Věděla jsem, že mamince dali těch nových peněz tak malinko, že až bude muset zaplatit to obrovské okno, bude to neštěstí. Byla jsem moc a moc nešťastná a vyděšená, trápilo mě, že udělám mamince takovou starost.

Pak jsme šli do zpátky tábora v Hodkovicích, celý dvojstup šel po silnici vlevo, protože tam nebyl chodník a já těsně podél příkopu. Co se nestalo - jak jsem měla ty ubrečený očička sklopený, hele, ve škarpě leží tam bankovka! Byla to krásná, novoučká stokoruna v nové měně. Tenkrát vystačila jednomu člověku na jídlo skoro na týden. Když jsem stovku zvedla a ukázala vedoucímu, řekl potěšeně: „To máš teda holka, velký štěstí. To rozbité okno zaplatím a domů účet posílat nebudu.“ Pravda, dodržel slovo. Ale byla jsem pak trochu překvapená (když jsem hned doma všechno vypravovala), že babička se uchechtla:

„Coby na tebe nebyl naráz hodnej. Vokno zaplatila pojišťovna a tu stovku si strčil do kapsy.“ Moc jsem tomu nerozuměla, ale měla jsem velkou radost, že to dopadlo tak spravedlivě.